

A17935/2022

Αριθμός Εισαγωγής: ΑΓ12624/2018

ΤΟ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ 13ο ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ

σ υ ν ε δ ρ ί α σε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 5 Οκτωβρίου 2022, με δικαστή την Θεοδώρα Προφύρη, Πρωτοδίκη Δ.Δ. και με γραμματέα την Ιουλία Ρέλλια, δικαστική υπάλληλο,

γ ι α να δικάσει την αγωγή με ημερομηνία κατάθεσης 18.12.2018,

τ ω ν : 1. 50.

κ α τ ά του νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου (ν.π.δ.δ.) με την επωνυμία «Ενιαίος Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (Ε.Φ.Κ.Α.) και ήδη «Ηλεκτρονικός Εθνικός Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (e-Ε.Φ.Κ.Α.), όπως μετονομάστηκε από 1.3.2020 κατ' άρθρο 1 παρ. 2 του ν. 4670/2020 (Α' 43), που εκπροσωπείται από τον Διοικητή του και παραστάθηκε με δήλωση, κατ' άρθρο 133 παρ. 2 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, της πληρεξουσίας δικηγόρου Γεωργίας Πρίτσα.

Αφού μελέτησε τη δικογραφία

Σκέφθηκε κατά το νόμο

1. Επειδή, με την κρινόμενη αγωγή, για την άσκηση της οποίας δεν απαιτείται η καταβολή δικαστικού ενσήμου [άρθρο 274 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας - Κ.Δ.Δ., ν. 2717/1999 (Α' 97)], οι ενάγοντες, συνταξιούχοι του τ. Ι.Κ.Α.-Ε.Τ.Α.Μ. (και ήδη του e-ΕΦΚΑ) ζητούν να αναγνωρισθεί η υποχρέωση του εναγομένου ν.π.δ.δ. να καταβάλει στον καθένα εξ αυτών, νομιμοτόκως, ως αποζημίωση, κατ' άρθρα 105 και 106 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα, άλλως κατά τις διατάξεις περί αδικαιολόγητου πλουτισμού, το συνολικό ποσό των 4.800 ευρώ, που αντιστοιχεί στην αντικείμενη σε υπερνομοθετικής ισχύος διατάξεις, κατά τους ισχυρισμούς τους, κατάργηση των καταβαλλομένων με τις κύριες συντάξεις τους επιδομάτων (δώρων) εορτών και αδείας, κατά το χρονικό διάστημα από 1.1.2013 έως 31.12.2018, κατ' εφαρμογή του άρθρου πρώτου υποπαρ. ΙΑ.6 περ. 3 του 4093/2012 (Α' 222).

2. Επειδή, νομίμως συζητείται η υπόθεση χωρίς την παρουσία των εναγόντων, δοθέντος ότι κλητεύθηκαν νόμιμα και εμπρόθεσμα για να παραστούν στην αρχικώς ορισθείσα δικάσιμο της 16.3.2022 (βλ. το από 16.9.2021 αποδεικτικό επίδοσης της επιμελήτριας δικαστηρίων Δήμητρας Γρηγοροπούλου), κατά την οποία η συζήτηση της υπόθεσης αναβλήθηκε αυτεπαγγέλτως λόγω μη προσκόμισης διοικητικού φακέλου από τον εναγόμενο φορέα, χωρίς να διαταχθεί νέα κλήτευση των διαδίκων (σχετ. το από 16.3.2022 πρακτικό δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου).

3. Επειδή, ο Κ.Δ.Δ. ορίζει, στο άρθρο 7 παρ. 1 ότι: «Αρμόδιο στον πρώτο, ή πρώτο και τελευταίο, βαθμό είναι το δικαστήριο στην περιφέρεια του οποίου εδρεύει η αρχή από πράξη, παράλειψη ή υλική ενέργεια οργάνου της οποίας δημιουργήθηκε η διαφορά [...]» και στο άρθρο 12 ότι: «1. Το δικαστήριο εξετάζει και αυτεπαγγέλτως τη δικαιοδοσία και την αρμοδιότητά του. 2. Αν το δικαστήριο διαπιστώσει ότι η υπόθεση [...] υπάγεται [...] σε άλλο τακτικό διοικητικό δικαστήριο, παραπέμπει το ένδικο βοήθημα ή μέσο στο αρμόδιο δικαστήριο. [...] 3. [...]». Περαιτέρω, στο άρθρο μόνο του π.δ. 404/1978 (Α' 83), ορίζεται ότι: «Η έδρα και η περιφέρεια εκάστου Διοικητικού Δικαστηρίου ορίζονται ως ακολούθως: Α'. ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΑ 1. Διοικητικών Πρωτοδικείων Αθηνών: Έδρα αι Αθήναι και περιφέρεια η των διαμερισμάτων Αθηνών, Ανατολικής Αττικής και Δυτικής Αττικής. 2. [...]. 16. Διοικητικών Πρωτοδικείων Θεσσαλονίκης: Έδρα η Θεσσαλονίκη και περιφέρεια η των νομών Θεσσαλονίκης, [...] 17. Διοικητικών Πρωτοδικείων Βεροίας : Έδρα η Βέροια και περιφέρεια η των νομών Ημαθίας, Πέλλης, (Φλωρίνης και Καστοριάς). Μεταβατικά έδρα ... ή Νάουσα, εις την οποίαν θα εκδικάζωνται αι υποθέσεις της επαρχίας Ναούσης. [...] ».

4. Επειδή, οι περιγραφόμενες στην αγωγή ζημιογόνες πράξεις, στις οποίες θεμελιώνονται οι αξιώσεις των εναγόντων, συνίσταται στην εφαρμογή, από τα αρμόδια για την εκκαθάριση και την πληρωμή της κύριας σύνταξης τους όργανα του εναγομένου ν.π.δ.δ. των – κατά τους αγωγικούς ισχυρισμούς – αντίθετων σε υπερτυπικής ισχύος κανόνες διατάξεων του ν. 4093/2012. Σύμφωνα δε με τα ευρισκόμενα στη δικογραφία στοιχεία (αποφάσεις περί απονομής κύριας σύνταξης και εκκαθαριστικά σημειώματα συντάξεων), η διοικητική αρχή, τα όργανα της οποίας ήταν αρμόδια, κατά τον κρίσιμο χρόνο, για την εκκαθάριση και πληρωμή των συντάξεων είχε έδρα για την μεν 26η ενάγουσα (...) στη Θεσσαλονίκη, για τον δε 36ο (...) ενάγοντα στη Βέροια. Κατόπιν τούτων, κατά τόπον αρμόδια δικαστήρια για την εκδίκαση της υπό κρίση αγωγής κατά το μέρος που ασκείται από τους ενάγοντες αυτούς είναι, σύμφωνα με το άρθρο 7 παρ. 1 του Κ.Δ.Δ., το Διοικητικό Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης και Βεροίας, αντίστοιχα, στα οποία πρέπει, κατ' αυτεπάγγελτη έρευνα του Δικαστηρίου, να παραπεμφθεί η υπόθεση, σύμφωνα με το άρθρο 12 παρ. 2 του Κ.Δ.Δ. Στα δε προαναφερόμενα κατά τόπον αρμόδια δικαστήρια ανήκει, σύμφωνα με το άρθρο 34 παρ. 1 του ν. 1968/1991 (Α' 150), και η κρίση για το παραδεκτό της αγωγής (πρβλ. ΣτΕ 1470, 1473-4/2013, 462, 832/2009 κ.ά.). Κατά τα λοιπά, ήτοι κατά το μέρος που η κρινόμενη αγωγή ασκείται από τους λοιπούς ενάγοντες έχει ασκηθεί παραδεκτώς και είναι περαιτέρω εξεταστέα ως προς την νομική και ουσιαστική βασιμότητά της.

5. Επειδή, με την εμφάνιση της οξείας δημοσιονομικής κρίσης στις αρχές του έτους 2010, ο νομοθέτης, εκτιμώντας ότι υφίστατο άμεσος κίνδυνος κατάρρευσης της οικονομίας και χρεοκοπίας της Χώρας και ότι ο μόνος τρόπος για να αντιμετωπιστεί η κατάσταση ήταν η προσφυγή στη χρηματοδοτική υποστήριξη από τα κράτη της Ευρωζώνης και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, έλαβε, έναντι της υποστήριξης αυτής, κυριαρχικώς, σειρά μέτρων περιστολής των δημοσίων δαπανών, μεταξύ των οποίων και η διενέργεια περικοπών και μειώσεων συνταξιοδοτικών παροχών των συνταξιοδοτούμενων από το Δημόσιο και από τους φορείς υποχρεωτικής κοινωνικής ασφάλισης. Οι περικοπές και οι μειώσεις αυτές ξεκίνησαν από τα επιδόματα εορτών και αδείας του Δημοσίου και των οργανισμών κύριας ασφάλισης [άρθρο 1 παρ. 2 του ν.3833/2010 (Α' 140), άρθρο τρίτο παρ. 6, 10-14 του ν. 3845/2010 (Α' 65), άρθρο μόνο του ν. 3847/2010 (Α' 67), αντιστοίχως. Ειδικότερα, στο άρθρο τρίτο του ν. 3845/2010 «Μέτρα για

την εφαρμογή του μηχανισμού στήριξης της ελληνικής οικονομίας από τα κράτη - μέλη της Ζώνης του ευρώ και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο» (Α' 65), όπως αντικαταστάθηκε από τη διάταξη του άρθρου 24 του ν. 4038/2012 (Α' 14) ορίστηκαν τα εξής: «1. ... 10. Τα επιδόματα εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα και το επίδομα αδειάς, που προβλέπονται από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη νόμου ή κανονιστικής πράξης, για τους συνταξιούχους και βοηθηματούχους όλων των Φορέων Κύριας Ασφάλισης, με εξαίρεση τους συνταξιούχους του Ο.Γ.Α., χορηγούνται εφόσον ο δικαιούχος έχει υπερβεί το 60ό έτος της ηλικίας και το ύψος τους καθορίζεται ως εξής: α) Το επίδομα εορτής Χριστουγέννων, στο ποσό των τετρακοσίων (400) ευρώ. β) Το επίδομα εορτής Πάσχα, στο ποσό των διακοσίων (200) ευρώ. γ) Το επίδομα αδειάς, στο ποσό των διακοσίων (200) ευρώ. Ειδικά για τους συνταξιούχους που λαμβάνουν σύνταξη γήρατος ή αναπηρίας ή λόγω θανάτου, το ποσό της οποίας είναι μικρότερο των τετρακοσίων (400) ευρώ, τα επιδόματα εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα, καθώς και το επίδομα αδειάς, δεν μπορούν να είναι μεγαλύτερα των ποσών που ελάμβαναν με βάση τις προϊσχύουσες του ν. 3845/2010 διατάξεις ... 11. Από το όριο ηλικίας που προβλέπεται στην προηγούμενη παράγραφο εξαιρούνται όσοι εξ ιδίου δικαιώματος λαμβάνουν σύνταξη λόγω αναπηρίας ή με το καθεστώς των βαρέων και ανθυγιεινών ή των οικοδομικών επαγγελμάτων, καθώς και οι δικαιούχοι εκ μεταβιβάσεως, εφόσον οι τελευταίοι: α) είναι δικαιούχοι λόγω θανάτου συζύγου, ή β) δεν έχουν υπερβεί το 18ο έτος ή αν σπουδάζουν, το 24ο έτος της ηλικίας τους, ή γ) είναι ανίκανοι για άσκηση οποιουδήποτε βιοποριστικού επαγγέλματος σε ποσοστό μεγαλύτερο του 67%. 12. Αν καταβάλλονται στο ίδιο πρόσωπο δύο κύριες συντάξεις από οποιονδήποτε ασφαλιστικό φορέα κύριας ασφάλισης, τα επιδόματα της παραγράφου 10 καταβάλλονται μόνο από τον φορέα που καταβάλλει την μεγαλύτερη σύνταξη. 13. Αν στη σύνταξη συντρέχουν περισσότεροι του ενός δικαιούχοι εκ μεταβιβάσεως, το ποσό των επιδομάτων επιμερίζεται αναλόγως στα συνδικαιούχα πρόσωπα. 14. Τα επιδόματα της παραγράφου 10 δεν καταβάλλονται, εφόσον οι καταβαλλόμενες συντάξεις, συμπεριλαμβανομένων και των επιδομάτων της παραγράφου 10, υπολογιζόμενες σε δωδεκάμηνη βάση υπερβαίνουν κατά μήνα, τα δύο χιλιάδες πεντακόσια (2.500) ευρώ. Αν με την καταβολή των επιδομάτων της παραγράφου 10, οι καταβαλλόμενες συντάξεις υπερβαίνουν το ύψος αυτό, τα επιδόματα της παραγράφου 10 καταβάλλονται μέχρι του ορίου των δύο χιλιάδων πεντακοσίων (2.500) ευρώ, με ανάλογη μείωση τους. 15. Με κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης, ρυθμίζεται κάθε αναγκαίο ζήτημα για την εφαρμογή των παραγράφων 10 έως και 14 του άρθρου αυτού.».

Περαιτέρω, στην Φ80000/14254/1097/6-7-2010 (Β' 1033/7-7-2010) κοινή απόφαση των Υφυπουργών Οικονομικών και Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης, η οποία εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση της διάταξης της παρ. 15 του άρθρου τρίτου του παρατιθέμενου ανωτέρω νόμου, ορίζεται ότι: «1. ... 2. Το ύψος των εν λόγω επιδομάτων καθορίζεται στο ποσό των τετρακοσίων (400,00) ευρώ για το επίδομα εορτών Χριστουγέννων και στο ποσό των διακοσίων (200,00) ευρώ τόσο για το επίδομα εορτών Πάσχα, όσο και για το επίδομα αδειάς. Τα ανωτέρω ποσά χορηγούνται στους συνταξιούχους των οποίων η καταβαλλόμενη σύνταξη, στην οποία συνυπολογίζονται οι προσαυξήσεις λόγω οικογενειακών βαρών, το επίδομα απολύτου αναπηρίας και τα επιδόματα Χριστουγέννων, Πάσχα και αδειάς, υπολογιζόμενη σε δωδεκάμηνη βάση, δεν υπερβαίνει μηνιαίως το ποσό των δύο χιλιάδων πεντακοσίων (2.500,00) ευρώ. Σε περίπτωση υπέρβασης του ποσού αυτού, τα επιδόματα μειώνονται αναλόγως, έτσι ώστε το εξαγόμενο ποσό, στο οποίο συνυπολογίζονται και τα προαναφερόμενα επιδόματα να μην υπερβαίνει το ανωτέρω όριο. Στις περιπτώσεις συνδικαιούχων σύνταξης λόγω θανάτου, τα ποσά των επιδομάτων επιμερίζονται κατά το ίδιο ποσοστό επιμερισμού της

σύνταξης που προβλέπεται από την ισχύουσα νομοθεσία. Στους συνταξιούχους που λαμβάνουν μειωμένη σύνταξη γήρατος ή αναπηρίας ή σύνταξη λόγω θανάτου, το ποσό της οποίας είναι μικρότερο των 400,00 ευρώ, τα επιδόματα Χριστουγέννων, Πάσχα και αδείας δεν μπορεί να είναι μικρότερα των ποσών που ελάμβαναν με βάση τις προϊσχύουσες του ν. 3845/2010 διατάξεις. Στην περίπτωση συνδικαιούχων σύνταξης λόγω θανάτου, για τον προσδιορισμό του ύψους των αναφερόμενων επιδομάτων, λαμβάνεται το άθροισμα των επί μέρους ποσών σύνταξης των συνδικαιούχων. 3. Στους συνταξιούχους στους οποίους χορηγούνται περισσότερες της μιας συντάξεις ή βοήθημα τύπου σύνταξης (εξωιδρυματικό επίδομα) από ένα φορέα κύριας ασφάλισης καθώς και σε όσους λαμβάνουν περισσότερες της μιας κύριες συντάξεις από διαφορετικούς ασφαλιστικούς φορείς ή το Δημόσιο ή το ΝΑΤ, τα αντίστοιχα επιδόματα καταβάλλονται μόνο για τη μεγαλύτερη σύνταξη. Οι συνταξιούχοι της ανωτέρω κατηγορίας υποχρεούνται στην υποβολή υπεύθυνης δήλωσης προς τον αρμόδιο φορέα, όπου δηλώνουν τόσο τα σχετικά ποσά σύνταξης όσο και τους λοιπούς ασφαλιστικούς φορείς ή το Δημόσιο από τους οποίους λαμβάνουν σύνταξη ή εξωιδρυματικό επίδομα. Ο αρμόδιος φορέας ενημερώνει τους λοιπούς φορείς για την καταβολή των εν λόγω επιδομάτων στους συνταξιούχους αυτούς. ... Σε περίπτωση διαπίστωσης διπλής ή και πολλαπλής καταβολής επιδόματος, τα σχετικά ποσά καταλογίζονται σε βάρος του συνταξιούχου και αναζητούνται ως αχρεωστήτως καταβληθέντα συμψηφιζόμενα με τα χορηγούμενα ποσά σύνταξης σε τρεις (3) μηνιαίες δόσεις. 4. Ως χρόνος πληρωμής των επιδομάτων εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα ορίζεται η 16η Δεκεμβρίου και η δέκατη ημέρα πριν το Πάσχα αντίστοιχα. Δικαιούχοι είναι όσοι συνταξιοδοτούνται ή η έναρξη συνταξιοδότησης τους εμπίπτει στην 1η Δεκεμβρίου ή την πρώτη του μήνα που εορτάζεται το Πάσχα. Οι συνταξιούχοι των οποίων το συνταξιοδοτικό δικαίωμα αρχίζει ή λήγει μετά τις προαναφερόμενες ημερομηνίες και εντός του μήνα Δεκεμβρίου ή του μήνα που εορτάζεται το Πάσχα, δικαιούνται αναλογία επιδόματος για τόσα τριακοστά των ποσών της παρ. 2, όσες και οι ημέρες συνταξιοδότησης τους. Ως χρόνος πληρωμής του επιδόματος αδείας ορίζεται η ημερομηνία καταβολής της σύνταξης μηνός Αυγούστου ... 5. ...».

6. Επειδή, στη συνέχεια, προς εφαρμογή του εγκριθέντος κατά το έτος 2012 δεύτερου «Μνημονίου Συνεννόησης» (ν. 4046/2012, Α' 28), ακολούθησε ο ν. 4093/2012 (Α' 222), με το άρθρο πρώτο του οποίου, μεταξύ άλλων, καταργήθηκαν πλέον για όλους τους συνταξιούχους τα επιδόματα και δώρα Χριστουγέννων, Πάσχα και αδείας (βλ. υποπ. ΙΑ.6. περ. 3 του άρθρου αυτού). Ωστόσο οι περικοπές των συντάξεων, που επήλθαν με τον ν. 4093/2012, κατ' εφαρμογή του δεύτερου Μνημονίου Συνεννόησης (ν. 4046/2012), κρίθηκαν αντισυνταγματικές με τις 2287 και 2288/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, για τον λόγο ότι δεν προηγήθηκε των εν λόγω περικοπών, οι οποίες θεσπίστηκαν σε συνέχεια των περιγραφόμενων ανωτέρω προηγούμενων περικοπών των συντάξεων – οι οποίες κρίθηκαν συνταγματικές – και ενώ είχε παρέλθει διετία από τον πρώτο αιφνιδιασμό της οικονομικής κρίσης, η ειδική μελέτη που περιγράφεται στις ως άνω αποφάσεις. Ειδικότερα, με τις αποφάσεις αυτές κρίθηκε ότι σε περιπτώσεις εξαιρετικά κρίσιμων δυσμενών δημοσιονομικών συνθηκών δεν αποκλείεται, κατά το άρθρο 22 παρ. 5 του Συντάγματος, η επέμβαση του νομοθέτη για τη μείωση και των απονεμηθειών ακόμη συντάξεων εφεξής, σε κάθε περίπτωση, όμως, η περικοπή των συντάξεων δεν μπορεί να παραβιάζει τον συνταγματικό πυρήνα του κοινωνικοασφαλιστικού δικαιώματος, τη χορήγηση, δηλαδή, στο συνταξιούχο τέτοιων παροχών που να του επιτρέπουν να διαβιώνει με αξιοπρέπεια. Προκειμένου δε, να καθίσταται εφικτός ο δικαστικός έλεγχος των οικείων νομοθετικών μέτρων από τις

ανωτέρω συνταγματικές απόψεις, κρίθηκε ότι ο νομοθέτης, όταν λαμβάνει μέτρα συνιστάμενα σε περικοπή συνταξιοδοτικών παροχών, οφείλει, ενόψει και της γενικότερης υποχρέωσής του για «προγραμματισμό και συντονισμό της οικονομικής δραστηριότητας για την εδραίωση της κοινωνικής ειρήνης» (άρθρο 106 παρ. 1 του Συντάγματος), να έχει προβεί σε ειδική, εμπειριστατωμένη και επιστημονικά τεκμηριωμένη μελέτη, από την οποία να προκύπτει, αφενός μεν, ότι τα συγκεκριμένα μέτρα είναι πράγματι πρόσφορα αλλά και αναγκαία για την αποτελεσματική αντιμετώπιση του προβλήματος βιωσιμότητας των φορέων κοινωνικής ασφάλισης, ενόψει και των παραγόντων που το προκάλεσαν, έτσι ώστε η λήψη των μέτρων αυτών να είναι σύμφωνη με τις συνταγματικές αρχές της αναλογικότητας και της ισότητας στα δημόσια βάρη, αφετέρου δε, ότι οι επιπτώσεις από τα μέτρα αυτά στο βιοτικό επίπεδο των πληττόμενων προσώπων, συνδυαζόμενες με άλλα τυχόν ληφθέντα μέτρα (φορολογικά κ.ά.), αλλά και με το σύνολο των κοινωνικοοικονομικών συνθηκών της δεδομένης συγκυρίας, δεν έχουν, αθροιστικά λαμβανόμενες, αποτέλεσμα τέτοιο που να οδηγεί σε ανεπίτρεπτη παραβίαση του πυρήνα του συνταγματικού δικαιώματος σε κοινωνική ασφάλιση. Κατόπιν τούτων, κρίθηκε με τις ανωτέρω αποφάσεις ότι οι διατάξεις του ν. 4093/2012, που θέσπισαν περικοπές στις συντάξεις, αντίκεινται στις διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 1, 4 παρ. 1 και 5, 22 παρ. 5, 25 παρ. 1 και 4 και 106 παρ. 1 του Συντάγματος, καθώς και στο άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου (ΠΠΠ) της ΕΣΔΑ που κυρώθηκε, μαζί με την εν λόγω Σύμβαση, με το άρθρο πρώτο του νδ 53/1974 (Α' 256), και ότι είναι, ως εκ τούτου, ανίσχυρες και μη εφαρμοστέες. Και τούτο διότι, όπως έγινε δεκτό, με τις διατάξεις αυτές επιχειρήθηκε νέα, για πολλοστή φορά, περικοπή συνταξιοδοτικών παροχών της ίδιας ομάδας θιγομένων, χωρίς να έχει προηγηθεί εμπειριστατωμένη μελέτη, με την οποία να διαπιστώνεται και να αναδεικνύεται τεκμηριωμένα ότι η λήψη των συγκεκριμένων μέτρων ήταν σύμφωνη με τις σχετικές συνταγματικές δεσμεύσεις που απέρρεαν, μεταξύ άλλων, από το θεσμό της κοινωνικής ασφάλισης, τις αρχές της ισότητας και της αναλογικότητας και την προστασία της αξίας του ανθρώπου. Με τις ίδιες αποφάσεις 2287 και 2288/2015 της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, οι οποίες δημοσιεύθηκαν στις 10.6.2015, το Δικαστήριο όρισε, μετά από στάθμιση του δημοσίου συμφέροντος, αναφερομένου στην οξυμένη δημοσιονομική κρίση και στην κοινώς γνωστή ταμειακή δυσχέρεια του ελληνικού Κράτους, ότι οι συνέπειες της αντισυνταγματικότητας των επίμαχων διατάξεων θα επέλθουν μετά τη δημοσίευση των αποφάσεων αυτών και ότι η διαγνωσθείσα αντισυνταγματικότητα θα έχει αναδρομικό χαρακτήρα μόνο για τους ενάγοντες και όσους άλλους έχουν ασκήσει ένδικα μέσα ή βοηθήματα μέχρι το χρόνο δημοσίευσης των αποφάσεων. Συναφώς, έγινε δεκτό (σκ. 26 της 2287/2015 και σκ. 25 της 2288/2015) ότι η από 10.6.2015 έναρξη των αποτελεσμάτων των εν λόγω αποφάσεων δεν συγκρούεται ούτε με το άρθρο 20 παρ. 1 του Συντάγματος περί δικαστικής προστασίας, αλλά ούτε και με τα άρθρα 6 παρ. 1 της Ε.Σ.Δ.Α. και 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου αυτής, διότι, αφενός μεν, η αναδρομικότητα των συνεπειών των αποφάσεων του ΣτΕ δεν είναι αυτονόητη και αποκλειστική κάθε άλλης ρύθμισης, αφετέρου δε, με τον ως άνω τιθέμενο περιορισμό, δεν διαταράσσεται η δίκαιη ισορροπία μεταξύ των απαιτήσεων του γενικού συμφέροντος και της προστασίας των δικαιωμάτων των διοικουμένων, εφόσον αυτοί δεν αποστερούνται των δικαιωμάτων τους, τα οποία απλώς περιορίζονται, για τους προαναφερθέντες λόγους επιτακτικού δημοσίου συμφέροντος (επίσης: ΣτΕ Ολομ. 1439/2020 σκ. 20, 479-481/2018 σκ. 27 και 28 / σκ. 28 και 29, 4741/2014 σκ. 25 και 26).

7. Επειδή, περαιτέρω, σε συνέχεια των δεσμεύσεων τις οποίες ανέλαβε η Ελληνική

Δημοκρατία με τους νόμους 4334/2015 [«Επείγουσες ρυθμίσεις για τη διαπραγμάτευση και σύναψη συμφωνίας με τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Στήριξης (Ε.Μ.Σ.)» (Α' 80)] και 4336/2015 [«Συνταξιοδοτικές διατάξεις – Κύρωση του Σχεδίου Σύμβασης Οικονομικής Ενίσχυσης από τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας και ρυθμίσεις για την υλοποίηση της Συμφωνίας Χρηματοδότησης» (Α' 94)], στο πλαίσιο της συμφωνίας με τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας, για τη διασφάλιση της μακροπρόθεσμης βιωσιμότητας του συνταξιοδοτικού συστήματος, θεσπίσθηκε ο ν. 4387/2016 «Ενιαίο Σύστημα Κοινωνικής Ασφάλειας – Μεταρρύθμιση ασφαλιστικού – συνταξιοδοτικού συστήματος – Ρυθμίσεις φορολογίας εισοδήματος και τυχερών παιγνίων και άλλες διατάξεις» (Α' 85), ο οποίος άρχισε να ισχύει, κατά το άρθρο 122 αυτού, από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (12.5.2016) και με το σύστημα ρυθμίσεων του οποίου επιχειρήθηκε μείζων μεταρρύθμιση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης. Η μεταρρύθμιση συνίσταται στη λήψη μέτρων για τη διασφάλιση της βιωσιμότητας του ασφαλιστικού συστήματος, σύμφωνα με την επιταγή του άρθρου 22 παρ. 5 του Συντάγματος. Ειδικότερα, μεταξύ άλλων, με το ν. 4387/2016, όπως αναφέρεται και στην 1891/2019 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, μεταβλήθηκε εκ βάθρων το σύστημα υπολογισμού των συντάξεων των ασφαλισμένων στο δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα, μισθωτών και αυτοαπασχολούμενων, περιλαμβανομένων και όσων ελάμβαναν ήδη σύνταξη πριν από την έναρξη ισχύος του ως άνω νόμου (παλαιών συνταξιούχων). Εξάλλου, με την ως άνω 1891/2019 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας κρίθηκε ότι δεν εκωλύετο ο νομοθέτης από τις 2287-2288/2015 αποφάσεις της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας, με τις οποίες κρίθηκαν αντισυνταγματικές και αντίθετες προς το άρθρο 1 του ΠΠΠ της ΕΣΔΑ, μεταξύ άλλων, οι περικοπές του ν. 4093/2012, να προβεί σε νέες ρυθμίσεις ως προς το ύψος των συντάξεων ή ακόμη και να επαναθεσπίσει τις κριθείσες ως παράνομες, κατά τα ανωτέρω, περικοπές, εφόσον ελάμβανε υπόψη τα κριτήρια και ικανοποιούσε τις απαιτήσεις που έθεσε με τις ανωτέρω αποφάσεις του το Δικαστήριο κατόπιν ερμηνείας των μνημονευθεισών συνταγματικών διατάξεων, είτε, ακόμη, διατηρώντας τη σχετική προς τούτο ευχέρεια του, να προβεί στη θέσπιση νέου ασφαλιστικού συστήματος, στο πλαίσιο του οποίου, εφόσον επέλεγε να υιοθετήσει εκ νέου τις ανωτέρω κριθείσες ως αντισυνταγματικές περικοπές των συντάξεων στο πλαίσιο του επανυπολογισμού των συντάξεων των παλαιών συνταξιούχων, όπως και έπραξε, υπεχρεούτο να αιτιολογήσει ειδικώς τον λόγο για τον οποίο ήταν τούτο αναγκαίο ενόψει της επιχειρούμενης συνολικής μεταρρυθμίσεως του συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως. Επίσης, κρίθηκε ότι είναι θεμιτή η επιλογή του νομοθέτη να προβεί, στο πλαίσιο του νέου ασφαλιστικού συστήματος και της ιδρύσεως ενιαίου φορέα απονομής των κύριων συνταξιοδοτικών παροχών που εφαρμόζει ενιαίους κανόνες ως προς τον τρόπο υπολογισμού των απονεμόμενων στο σύνολο του πληθυσμού συντάξεων, σε επανυπολογισμό των ήδη καταβαλλόμενων κατά τη δημοσίευση του ν. 4387/2016 συντάξεων. Με την ίδια απόφαση της Ολομελείας του Δικαστηρίου κρίθηκε συμβατή με το Σύνταγμα και αιτιολογημένη η επιλογή του νομοθέτη, προκειμένου να καθορίσει τις καταβλητέες, από την έναρξη ισχύος του ν. 4387/2016 στους ήδη κατά την δημοσίευσή του συνταξιούχους, συντάξεις, στο πλαίσιο του επανυπολογισμού τους, να ορίσει ότι το ύψος των συντάξεων αυτών, θα ανέρχεται στο ύψος στο οποίο οι εν λόγω συντάξεις είχαν διαμορφωθεί μετά τις περικοπές, μεταξύ άλλων, του ν. 4093/2012 οι οποίες είχαν κριθεί αντισυνταγματικές με τις προαναφερθείσες αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας. Κρίθηκε, δηλαδή, συμβατή με το Σύνταγμα η ρύθμιση του άρθρου 14 παρ. 2 περ. α' του ν. 4387/2016, σύμφωνα με την οποία οι κύριες συντάξεις που καταβάλλονταν

κατά τη δημοσίευση του νόμου (παλαιές συντάξεις) θα ανέρχονται στο ύψος, στο οποίο αυτές είχαν διαμορφωθεί στις 31.12.2014 (με τις περικοπές, δηλαδή, του νόμου 4093/2012). Συνεπώς, κατά τα κριθέντα με τις 1890 - 1891/2019 αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας, η διάταξη του άρθρου 14 παρ. 2 περ. α' του ν. 4387/2016 είναι σύμφωνη με το Σύνταγμα και την ΕΣΔΑ και, επομένως, από τη δημοσίευση του ν. 4387/2016 και εφεξής, οι ως άνω περικοπές έχουν ως νόμιμο έρεισμα την ανωτέρω διάταξη του τελευταίου αυτού νόμου, από το χρονικό δε αυτό σημείο (12.5.2016) και εφεξής οι περικοπές αυτές είναι νόμιμες (βλ. και ΣτΕ 1439/2020 Ολομ.).

8. Επειδή, στη συνέχεια, μετά την εισαγωγή, με την 21/2019 πράξη της τριμελούς Επιτροπής του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 3900/2010, στο Συμβούλιο της Επικρατείας της από 11.9.2019 ασηκθείσας ενώπιον του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγής 46 συνταξιούχων γήρατος κατά του ΕΦΚΑ, του ΕΤΕΑΕΠ και του παρεμβαίνοντος Ελληνικού Δημοσίου, κατόπιν αίτησης του ΕΦΚΑ, προκειμένου να κριθούν γενικότερου ενδιαφέροντος ζητήματα που έχουν συνέπειες για ευρύτερο κύκλο προσώπων, δημοσιεύθηκε η 1439/2020 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας. Με την τελευταία αυτή απόφαση έγινε δεκτό ότι η διαγνωσθείσα με τις 2287 και 2288/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας ουσιαστική αντισυνταγματικότητα των προαναφερόμενων διατάξεων των ν. 4051/2012 και 4093/2012 δεν θεραπεύθηκε με τη διάταξη του άρθρου 14 παρ. 2 εδ. α' του ν. 4387/2016, υπό την έννοια ότι η τελευταία αυτή διάταξη, με την οποία, κατ' ουσίαν, υιοθετήθηκαν εκ νέου, στο πλαίσιο του εισαχθέντος με το νόμο αυτό ασφαλιστικού συστήματος, οι εν λόγω περικοπές για τους ήδη κατά τη δημοσίευση του νόμου αυτού συνταξιούχους (παλαιούς συνταξιούχους), ισχύει από τη δημοσίευση του ως άνω νόμου και εφεξής, δηλαδή από 12.5.2016 και εφεξής και όχι αναδρομικώς, ότι δεν ανατρέχει, δηλαδή, στο χρόνο θέσπισης των εν λόγω περικοπών. Επίσης, με την ίδια απόφαση 1439/2020 του Συμβουλίου της Επικρατείας κρίθηκε ότι η ανωτέρω ουσιαστική αντισυνταγματικότητα των επίμαχων διατάξεων του ν. 4093/2012 δεν θεραπεύθηκε με μεταγενέστερες της δημοσίευσης του ανωτέρω νόμου μελέτες, όπως είναι οι μελέτες που συνοδεύουν το μεταγενέστερο ν. 4387/2016, ότι, συνεπώς, οι περικοπές που επιβλήθηκαν για το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως 11.5.2016 κατ' εφαρμογή των ανωτέρω διατάξεων του ν. 4093/2012 δεν είναι νόμιμες και ότι ως προς τα αποτελέσματα της αντισυνταγματικότητας αυτής και της παραβίασης του άρθρου 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ ισχύουν τα κριθέντα με τις αποφάσεις 2287 και 2288/2015 της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας.

9. Επειδή, κατόπιν των ανωτέρω, με το άρθρο 114 του ν. 4714/2020 (Α' 148/31.7.2020, με έναρξη ισχύος σύμφωνα με το άρθρο 144 αυτού από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως), όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 34 ν.4734/2020 (Α' 196), ορίστηκε ότι: «1. Ποσά, τα οποία αντιστοιχούν σε περικοπές και μειώσεις κύριων συντάξεων συνταξιούχων του ιδιωτικού τομέα, οι οποίες επιβλήθηκαν κατ' εφαρμογή ... και της περ. 1 της υποπαρ. ΙΑ.5 της παρ. ΙΑ' του άρθρου πρώτου του Ν. 4093/2012 (Α' 222) και αφορούν το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 και μέχρι τη δημοσίευση του Ν. 4387/2016 (Α' 185), καταβάλλονται άτοκα στους δικαιούχους. 2... 3. Με κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων ρυθμίζονται ο τρόπος, η διαδικασία και οι λεπτομέρειες καταβολής των προς επιστροφή ποσών, η οποία ολοκληρώνεται μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2020. 4. Με την καταβολή των ποσών της παρ. 1 οι αξιώσεις των συνταξιούχων του ιδιωτικού τομέα για ποσά που αντιστοιχούν σε περικοπές, μειώσεις και καταργήσεις κύριων, επικουρικών

συντάξεων, επιδομάτων αδείας και εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα, κατά το χρονικό διάστημα από τις 11.6.2015 έως τη δημοσίευση του Ν. 4387/2016, δυνάμει ... του Ν. 4093/2012, αποσβένονται. 5. Η παρ. 4 δεν καταλαμβάνει τις εκκρεμείς ενώπιον των δικαστηρίων δίκες κατά τον χρόνο της δημοσίευσης του παρόντος, ως προς τις αξιώσεις που υπερβαίνουν το καταβαλλόμενο ποσό της παρ. 1».

10. Επειδή, τέλος, στο άρθρο 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα (ΕισΝΑΚ, πδ 456/1984, Α' 164) ορίζεται ότι: «Για παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του δημοσίου κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας που τους έχει ανατεθεί, το δημόσιο ενέχεται σε αποζημίωση, εκτός αν η πράξη ή η παράλειψη έγινε κατά παράβαση διάταξης που υπάρχει για χάρη του γενικού συμφέροντος ...» και στο άρθρο 106 ότι: «Οι διατάξεις των δύο προηγούμενων άρθρων εφαρμόζονται και για την ευθύνη των δήμων, των κοινοτήτων ή των άλλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου από πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων που βρίσκονται στην υπηρεσία τους». Κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου 105 του ΕισΝΑΚ, για τη στοιχειοθέτηση ευθύνης του Δημοσίου προς αποζημίωση λόγω πράξης ή παράλειψης των οργάνων του κατά την άσκηση της ανατεθειμένης σε αυτά δημόσιας εξουσίας, απαιτείται, μεταξύ άλλων, η πράξη ή παράλειψη να είναι παράνομη. Εκ του ότι δε ο νομοθέτης, είτε με νόμο είτε με διοικητική κανονιστική πράξη που εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση νόμου, καθορίζει γενικότερα τους όρους του αδικού, παρέπεται ότι δεν μπορεί να προκύψει, έστω και εάν προκαλείται ζημία σε τρίτον, ευθύνη του Δημοσίου προς αποζημίωση, κατ' εφαρμογή του άρθρου 105 του ΕισΝΑΚ, από την εκ μέρους της πολιτείας νομοθέτηση με τα αρμόδια αυτής όργανα ή από την παράλειψη των οργάνων αυτών να νομοθετήσουν, εκτός εάν από την νομοθέτηση ή την παράλειψή της γεννάται αντίθεση προς κανόνες δικαίου υπέρτερης τυπικής ισχύος. Στην τελευταία αυτήν περίπτωση, όταν οι επιζήμιες συνέπειες δεν επέρχονται απευθείας από την επίμαχη διάταξη αλλά επέρχονται από την εφαρμογή του ως άνω κανόνα δικαίου, δηλαδή από την πράξη της Διοίκησης που τον εφαρμόζει στην ατομική περίπτωση, η ευθύνη έναντι του ζημιωθέντος προκύπτει όχι από τον κανόνα δικαίου αλλά από την τελευταία αυτήν πράξη (βλ. ΣτΕ 479-481/2018 Ολομ., 4741/2014 Ολομ.).

11. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα ακόλουθα: Οι ενάγοντες, συνταξιούχοι του τ. Ι.Κ.Α.-Ε.Τ.Α.Μ. και ήδη του e-ΕΦΚΑ, έχουν υποστεί, κατ' εφαρμογή των μνημονιακών ρυθμίσεων από το έτος 2010 και εξής, διαδοχικές μειώσεις στις συνταξιοδοτικές τους αποδοχές, ενώ, περαιτέρω, έχουν υποστεί μειώσεις έως και πλήρη κατάργηση των δώρων Χριστουγέννων και Πάσχα και του επιδόματος αδείας. Με την κρινόμενη δε αγωγή, ζητείται να αναγνωρισθεί η υποχρέωση του εναγομένου ν.π.δ.δ να καταβάλει, νομιμοτόκως, ως αποζημίωση κατ' άρθρα 105 - 106 του ΕισΝΑΚ, άλλως κατά τις διατάξεις περί αδικαιολόγητου πλουτισμού, το ποσό των 4.800 ευρώ σε κάθε έναν από τους ενάγοντες, ποσό που αντιστοιχεί στα καταργηθέντα -δυνάμει του άρθρου πρώτου υποπαρ. ΙΑ.6 περ. 3 του ν. 4093/2012- επιδόματα (δώρων) εορτών και αδείας, ετών 2013 έως και 2018. Ειδικότερα, με την κρινόμενη αγωγή προβάλλεται ότι η ανωτέρω διάταξη είναι ανίσχυρη ως αντίθετη στα άρθρα 2 παρ. 1, 4 παρ. 1 και 5, 21 παρ. 1, 2, 3 και 6, 22 παρ. 5, 25 παρ. 1 και 4 και 106 του Συντάγματος και στο άρθρο 1 του ΠΠΠ της ΕΣΔΑ, καθώς και ότι σε περίπτωση ζημίας προκληθείσης από την εφαρμογή αντισυνταγματικού νόμου, ο αποκλεισμός, με δικαστική απόφαση, της δυνατότητας οποιουδήποτε ζημιωθέντος προσώπου, πέραν εκείνων που έχουν ασκήσει ήδη αγωγές, να επιδιώξει δικαστικώς, με αγωγή, την αποκατάσταση της ζημίας του, προσκρούει στα άρθρα 20 παρ. 1, 26, 87 παρ. 1 και 2, 93

παρ. 4 του Συντάγματος και στο άρθρο 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ.

12. Επειδή, με βάση τα ανωτέρω δεδομένα και όσα παρατίθενται στη μείζονα σκέψη της παρούσας, το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη τα εξής: Με τις 2287-8/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας κρίθηκε, μεταξύ άλλων, αντίθετη στο Σύνταγμα και στο άρθρο 1 του ΠΠΠ της ΕΣΔΑ, η προμνησθείσα διάταξη του άρθρου πρώτου υποπαρ. ΙΑ.6 περ. 3 του ν. 4093/2012, διότι με την ανωτέρω διάταξη επιβλήθηκε περικοπή σε συνταξιοδοτικές παροχές (κατάργηση των επιδομάτων εορτών και αδείας) χωρίς να έχει προηγηθεί η περιγραφόμενη στις αποφάσεις αυτές ειδική μελέτη, συγχρόνως δε ορίσθηκε ότι η διαγνωσθείσα αντισυνταγματικότητα θα έχει αναδρομικό χαρακτήρα μόνον για τους ενάγοντες και όσους άλλους έχουν ασκήσει ένδικα μέσα ή βοηθήματα μέχρι τον χρόνο δημοσίευσης των αποφάσεων (10.6.2015). Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να γίνει επίκληση της ανωτέρω αντισυνταγματικότητας για τη θεμελίωση αποζημιωτικών αξιώσεων συνταξιούχων, που αφορούν περικοπείσες, βάσει των διατάξεων αυτών, συνταξιοδοτικές παροχές τους, για χρονικά διαστήματα προγενέστερα του χρονικού σημείου δημοσίευσης των αποφάσεων 2287-8/2015, χωρίς τούτο να προσκρούει στα άρθρα 2, 20 παρ. 1, 26, 87 και 93 παρ. 4 του Συντάγματος και 6 παρ. 1 και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α. Επίσης, με τις 1890-1/2019 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας κρίθηκε κατ' αρχήν συνταγματικώς θεμιτή η εκ νέου κατ' ουσίαν θέσπιση της ως άνω περικοπής στο πλαίσιο επανυπολογισμού κύριων συντάξεων, με τη διάταξη του άρθρου 14 παρ. 2 περ. α' του ν. 4387/2016 και, επομένως, από τη δημοσίευση του ν. 4387/2016 και εφεξής οι ως άνω περικοπή έχει ως νόμιμο έρεισμα την ανωτέρω διάταξη του τελευταίου αυτού νόμου, από το χρονικό δε αυτό σημείο (12.5.2016) και εφεξής η περικοπή αυτή είναι νόμιμη. Εξάλλου, με την 1439/2020 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας κρίθηκε ότι η ανωτέρω διάταξη του άρθρου 14 παρ. 2 περ. α' του ν. 4387/2016 ισχύει για το μέλλον. Επομένως, δεν καταλαμβάνει ρυθμιστικά και το προγενέστερο διάστημα από 1.1.2013 έως 11.5.2016 υπό την έννοια της αναδρομικής ισχυροποίησης της επιβληθείσας με τον ν. 4093/2012 κατάργησης των επιδομάτων εορτών και αδείας και, συνεπώς, για το ως άνω χρονικό διάστημα ισχύουν τα κριθέντα με τις 2287-8/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας. Ενόψει των ανωτέρω και δεδομένου ότι η κρινόμενη αγωγή ασκήθηκε στις 18.12.2018, ήτοι μετά τη δημοσίευση των 2287 και 2285/2015 αποφάσεων της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, το Δικαστήριο κρίνει ότι, μη νομίμως περιορίσθηκαν, κατ' εφαρμογή του άρθρου πρώτου υποπαρ. ΙΑ.6 περ. 3 του ν. 4093/2012, οι συνταξιοδοτικές παροχές των εναγόντων, κατά το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως 12.05.2016, κατά τα εν μέρει βασίμως προβαλλόμενα με την κρινόμενη αγωγή. Κατόπιν τούτων, οι ενάγοντες δικαιούνται, κατ' αρχήν, να λάβουν για το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως 12.5.2016 τα ποσά που αντιστοιχούν στα αναλογούντα στις κύριες συντάξεις τους επιδόματα εορτών και αδείας, τα οποία καταργήθηκαν με την εφαρμογή της προαναφερθείσας διάταξης.

13. Επειδή, ακολούθως, αναφορικά με τα καταβαλλόμενα με τις κύριες συντάξεις των ανωτέρω εναγόντων, περικοπέντα επιδόματα εορτών και αδείας, που ανάγονται στον κρίσιμο, εν προκειμένω, χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως 12.5.2016, η δίκη διατηρεί το αντικείμενο της καθόσον τα ποσά αυτά δεν τους καταβλήθηκαν δυνάμει του άρθρου 114 του ν. 4714/2020 και δεν καταλαμβάνονται από τη ρύθμιση αυτή ενόψει της εκκρεμοδικίας της υπόθεσης κατά το χρόνο δημοσίευσης του ανωτέρω νόμου (άρθρο 114 παρ. 5 του ν. 4714/2020, βλ. ΣτΕ 1403-1405/2020 Ολομ). Αναφορικά με τους από

τους ενάγοντες, κατά τη σειρά που αναγράφονται στο δικόγραφο, από τα προσκομιζόμενα από αυτούς στοιχεία προκύπτει ότι συμπλήρωσαν το 60ο έτος της ηλικίας του μετά τις 12.5.2016. Αντιθέτως, για τους λοιπούς ενάγοντες προκύπτει ότι κανενός εξ αυτών η κύρια σύνταξή του, υπολογιζόμενη σε δωδεκάμηνη βάση (συμπεριλαμβανομένων των ένδικων βοηθημάτων), δεν θα υπερέβαινε, μηνιαίως, το ποσό των 2.500 ευρώ καθώς και ότι όλοι είχαν συμπληρώσει, κατά το ένδικο χρονικό διάστημα, το 60ο έτος της ηλικίας τους. Με βάση τα παραπάνω πραγματικά περιστατικά και, λαμβάνοντας, επιπροσθέτως, υπόψη τις σχετικές διατάξεις του τρίτου άρθρου του ν. 3845/2010 καθώς και της Φ80000/14254/1097/2010 απόφασης των Υφυπουργών Οικονομικών και Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης, το Δικαστήριο κρίνει ότι, κατά τη σειρά αναγραφής τους στο δικόγραφο, οι από τους ενάγοντες δεν δικαιούνται να λάβουν ως αποζημίωση τα ένδικα επιδόματα εορτών και αδείας καθόσον δεν πληρούσαν τις ηλικιακές προϋποθέσεις που θέτουν τα άρθρα αυτά, ενώ οι λοιποί δικαιούνται, ως αποζημίωση, κατ' άρθρα 105 και 106 του ΕισΝΑΚ, για τις παρανόμως διενεργηθείσες περικοπές στα δώρα εορτών και το επίδομα αδείας αυτού του διαστήματος, ποσό ύψους 800 ευρώ [καθόσον στην αποζημίωση αυτή περιλαμβάνονται το επίδομα αδείας έτους 2015, το δώρο Χριστουγέννων έτους 2015 και το δώρο Πάσχα έτους 2016 (= 200 + 400 + 200 ευρώ)]. Τα ανωτέρω ποσά πρέπει να καταβληθούν στους ως άνω ενάγοντες νομιμοτόκως, με επιτόκιο 6% ετησίως από την επόμενη της επίδοσης της αγωγής, ήτοι από 21.12.2018 (βλ. την προσκομιζόμενη 789Δ/21.12.2018 έκθεση του Δικαστικού Επιμελητή του Εφετείου Αθηνών Σπύρου Μπάτσιου περί επίδοσης, επιμελεία των εναγόντων, αντιγράφου της ένδικης αγωγής στον εναγόμενο), μέχρι τις 30.04.2019 και με το επιτόκιο που ορίζεται στο άρθρο 45 παρ. 1 του ν. 4607/2019 (Α' 65) από την 1η.05.2019 έως την εξόφληση.

14. Επειδή, κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, η αγωγή πρέπει να παραπεμφθεί προς εκδίκαση για την μεν 26η ενάγουσα στο κατά τόπο αρμόδιο Διοικητικό Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης, για τον δε 36ο ενάγοντα στο κατά τόπο αρμόδιο Διοικητικό Πρωτοδικείο Βέροιας. Περαιτέρω, πρέπει να απορριφθεί αναφορικά με τους 9η, 12ο, 13η, 14η, 16η, 19η, 21η, 22η, 24η, 25η, 27η, 31η, 37ο, 38η, 39η, 41ο, 44η, 45η και 47η από τους ενάγοντες, να απαλλαγούν, όμως, εκτιμωμένων των περιστάσεων, από τα δικαστικά έξοδα του εναγομένου (άρθρο 275 παρ. 1 εδ. ε του ΚΔΔ). Τέλος, πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή αναφορικά με τους 1ο, 2η, 3η, 4η, 5ο, 6ο, 7η, 8ο, 10ο, 11ο, 15ο, 17η, 18ο, 20ο, 23η, 28η, 29η, 30ο, 32ο, 33η, 34η, 35ο, 40ο, 42ο, 43η, 46η, 48η, 49ο και 50ο εξ αυτών, να αναγνωριστεί η υποχρέωση του εναγομένου να καταβάλει σε έκαστο εξ αυτών το ποσό των 800 ευρώ, νομιμοτόκως, του τόκου υπολογιζόμενου προς 6% ετησίως, από 21.12.2018 μέχρι τις 30.04.2019 και με το επιτόκιο που ορίζεται στο άρθρο 45 παρ. 1 του ν. 4607/2019 από την 1η.05.2019 έως την πλήρη εξόφληση και να συμψηφιστούν τα δικαστικά έξοδα, μεταξύ των εναγόντων αυτών και του εναγομένου, λόγω της μερικής νίκης και ήττας των συγκεκριμένων διαδίκων (άρθρο 275 παρ. 1 εδ. γ' του ΚΔΔ).

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Κηρύσσει εαυτόν, κατά τόπον, αναρμόδιο, σε ότι αφορά τους κατά την αρίθμηση του δικογράφου 26η (...) και 36ο (...) ενάγοντες, προς εκδίκαση της κρινόμενης αγωγής.

Παραπέμπει την αγωγή προς εκδίκαση στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης, κατά το μέρος που αυτή ασκείται από την 26η (...) ενάγουσα.

Παραπέμπει την αγωγή προς εκδίκαση στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Βέροιας, κατά το μέρος που αυτή ασκείται από τον 36ο (...) ενάγοντα.

Απορρίπτει την αγωγή, ως προς τουςενάγοντες.

Απαλλάσσει τους παραπάνω ενάγοντες από τα δικαστικά έξοδα του εναγομένου.

Δέχεται την αγωγή κατά τα λοιπά, ήτοι ως προς τους (κατά τη σειρά αναγραφής τους στο δικόγραφο) 1ο, 2η, 3η, 4η, 5ο, 6ο, 7η, 8ο, 10ο, 11ο, 15ο, 17η, 18ο, 20ο, 23η, 28η, 29η, 30ο, 32ο, 33η, 34η, 35ο, 40ο, 42ο, 43η, 46η, 48η, 49ο και 50ο ενάγοντες.

Αναγνωρίζει την υποχρέωση του εναγομένου να καταβάλει στους ενάγοντες το ποσό των οκτακοσίων (800,00) ευρώ, νομιμοτόκως, του τόκου υπολογιζόμενου προς 6% ετησίως, για το χρονικό διάστημα από 21.12.2018 έως 30.4.2019, και με το επιτόκιο που ορίζεται στην παρ. 1 του άρθρου 45 του ν. 4607/2019, για το χρονικό διάστημα από 1.5.2019 έως την εξόφληση.

Συμφωνίζει τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των ως εναγόντων και του εναγομένου.

Η απόφαση δημοσιεύτηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου κατά την έκτακτη δημόσια συνεδρίαση της 30.12.2022.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΘΕΟΔΩΡΑ ΠΡΟΦΥΡΗ ΙΟΥΛΙΑ ΡΕΛΛΙΑ

Ακριβές αντίγραφο

Αθήνα, 30/12/2022

Ο Προϊστάμενος του 13ου Τμήματος

α/α

Μαρία Φαρμάκη